

Text din încheiere	Analiză C.Danileț
OPINIA MAJORITARĂ: Admitere cererea de recuzare a judecătoarei RM	
Analizând cererea formulată, se reține că potrivit articolului 64 alin.1 lit. „f” din Codul de procedură penală, <i>„judecătorul este incompatibil dacă există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată”</i> .	Neutru. Reproduce corect. Textul legal
În opinia, majoritară, a completului chemat să soluționeze cererea, în verificarea existenței suspiciunii că un judecător este părtinitor, decisivă este părerea persoanei care își exercită dreptul de a recuza judecătorul, sub aspectul gradului de rezonabilitate.	Afirmație contrară practicii CEDO: „Punctul de vedere al persoanelor care susțin lipsa de imparțialitate este important, dar nu decisiv. Ceea ce este decisiv este dacă această temere poate fi considerată ca fiind justificată în mod obiectiv” (<i>Ferrantelli și Santangelo c. Italiei</i> , hotărârea din 7 august 1996, par. 58).
În Decizia Curții Constituționale nr. 500 din 30 ianuarie 2016 s-a reținut că „în cazul recuzării pentru cazul de incompatibilitate reglementat de art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, criteriul general acceptat pentru excludere este « <i>percepția rezonabilă de subiectivism</i> », modalitățile de a stabili dacă există percepția de subiectivism evoluând de la o « <i>probabilitate mare</i> » de subiectivism până la o « <i>probabilitate reală</i> », o « <i>posibilitate substanțială</i> » și o « <i>suspiciune rezonabilă</i> » de subiectivism. Percepția de subiectivism se măsoară prin standardul obiectiv al observatorului rezonabil, așadar, ce este decisiv este dacă temerile că un anumit judecător ar fi lipsit de imparțialitate pot fi considerate ca justificate, în mod obiectiv, de către un observator rezonabil care reprezintă societatea.”	Susțineri contradictorii: decizia 500/2016 a CCR menționează că suspiciunea trebuie justificată <i>de un terț informat</i> , pe când cu un paragraf înainte CAB considera că părerea <i>celui interesat</i> în cauză este decisivă.
Deși art. 6 paragraful 1 din Convenție impune cerința ca instanța „să fie imparțială”, în jurisprudența sa, CEDO a statuat că și <i>aparențele</i> prezintă o anumită importanță având în vedere că, într-o societate democratică,	Da. Aparența de imparțialitate este consacrată în jurisprudența CEDO.

instanțele trebuie să inspire încredere justițiabililor [Castillo Algar împotriva Spaniei]. Acest principiu a fost reiterat prin hotărârea din 23 aprilie 2015 a Marii Camere a CEDO în cauza Morice contra Franței, prin care, la pct.78 s-au statuat următoarele: <<... <i>chiar și aparențele pot avea o anumită importanță sau, cu alte cuvinte, „justiția nu trebuie numai să fie înfăptuită, ea trebuie să fie și percepută ca fiind înfăptuită” (a se vedea De Cubber, citat mai sus, § 26). Motivul este acela că se află în joc încrederea pe care trebuie să o inspire publicului instanțele dintr-o societate democratică. Așadar, orice judecător în legătură cu care există motive legitime de suspectare a lipsei imparțialității trebuie să se retragă (a se vedea Castillo Algar împotriva Spaniei, 28 octombrie 1998, § 45, Rapoartele 1998-VIII, și Micallef, citat mai sus, § 98)>>, fiind consacrată încă din hotărârea din 24 mai 1989 în cauza Hauschildt C. Danemarca (pct.48).</i>	Chestiune de formă: <i>indicarea surselor e neglijentă</i> – se indică numele cauzei, apoi data hotărârii, apoi nr. paragrafului. „De Cubber, citat mai sus” dovedește neglijența, această cauză nu a fost citată de CAB supra.
Standardele naționale în materie sunt mai ridicate (întrucât legea română pretinde nu doar să nu existe o lipsă de imparțialitate, ci să nu existe nici măcar o suspiciune de lipsă de imparțialitate). Relevante sunt și dispozițiile art. 9 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii cu nr. 328/2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor potrivit cărora <i>„judecătorii trebuie să se abțină de la orice comportament, act sau manifestare de natură să altereze încrederea în imparțialitatea lor”</i> și, respectiv, art.23 din același Cod deontologic (potrivit cărora <i>„judecătorii sunt datori să se abțină, potrivit legii, de la orice activitate legată de actul de justiție în cazurile care se presupune existența unui conflict între interesele lor și interesul public de înfăptuire a justiției sau de apărare a intereselor generale ale societății”</i>).	Afirmația inutilă, dar și nereală: legea română referitoare la suspiciune cu privire la lipsa de imparțialitate au apărut în anul 2014 (Noul Cod de procedură penal). În lume erau cunoscute astfel de standarde cu 35 de ani în urmă: pct. 43 din Standardele minime privind independența justiției adoptate de International Bar Association în anul 1982; pct. 5 din Carta Universală a Judecătorului, adoptată de Uniunea Internațională a Judecătorilor în anul 1999; pct. 12 din Avizul nr. 1 din 2001 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni privind standardele de independență a justiției și inamovibilitatea judecătorilor; pct. 21 și 33 din Avizul nr. 3 din anul 2002 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni al Consiliului Europei asupra principiilor și regulilor privind imperativele profesionale aplicabile judecătorilor și în mod deosebit a deontologiei, comportamentelor incompatibile și imparțialității; pct. 21 din Comentariul General nr. 32 privind Articolul 14, Dreptul la egalitate în fața instanțelor de judecată și la proces echitabil, adoptat de Comitetul ONU privind Drepturile Omului în anul 2007.
Potrivit <i>Principiilor de la Bangalore</i>, imparțialitatea este esențială pentru îndeplinirea adecvată a funcției judiciare. Ea privește nu doar hotărârea însăși, ci și întreg procesul prin care se ajunge la aceasta.	Sursa este indicată neglijent. În realitate este vorba de „Principiile de la Bangalore”, ci de „Principiile de la Bangalore privind conduita

Imparțialitatea este calitatea fundamentală cerută unui judecător și reprezintă atributul esențial al justiției. Imparțialitatea trebuie să existe atât în realitate cât și din perspectiva unui observator rezonabil. Dacă, din afară, judecătorul este perceput ca fiind părtinitor, această percepție este de natură să lase impresia că s-a cauzat un prejudiciu și o nedreptate, distrugând astfel încrederea în sistemul de justiție. Percepția de imparțialitate se măsoară prin standardul observatorului rezonabil. Subliniază instanța de control judiciar că și aparențele pot prezenta o oarecare importanță sau, altfel spus, „nu trebuie doar să se facă dreptate, ci să se și vadă că se face dreptate” (a se vedea Cauza De Cubber). Punctul de interes îl constituie încrederea pe care instanțele dintr-o societate democratică trebuie să o insuflă populației. În consecință, orice judecător față de care există un motiv întemeiat pentru temerea că acesta nu este imparțial trebuie să se abțină (a se vedea Castillo Algar împotriva Spaniei, 28 octombrie 1998, Culegere 1998-VIII, pct. 45).	judiciară”, prezentate în anexa la Rezoluția nr. 2003/43 a Comisiei privind Drepturile Omului a ONU. Motivarea este superfluă: Principiile citate nu aduc nimic nou (oricum au valoare de <i>soft law</i>), ci trimit la două cauze CEDO care deja fuseseră menționate de CAB două paragrafe mai sus.
Fără a face analiza afirmațiilor punctuale ale doamnei judecător, în cadrul interviului acordat, chestiuni care nu sunt în competența instanței și, de altfel, excedează obiectului verificărilor, Curtea reține, însă, că, în esență, critica contestatorului vizează poziționarea publică a doamnei judecător cu privire maniera în care dânsa apreciază că un judecător e necesar să își exercite funcția, respectiv lipsit de empatie, intolerant.	Prima greșeală majoră de raționament. În încheiere nici măcar nu se indică în partea expozitivă, acolo unde se prezintă cererea părții interesate, despre ce interviuri este vorba, când și unde au fost acordate, care sunt afirmațiile făcute. Or, standardul „observatorului rezonabil”, menționat de CAB cu trimitere la jurisprudența CEDO și CCR impune o analiză obiectivă ancorată în fapte verificabile. Nu se știe când au avut loc interviurile, ce impact au avut, ce afirmații a făcut judecătoarea RM. Este cert că ele nu au avut legătură directă cu cauza ce o avea de soluționat. Or, CEDO afirmă că „În cazul în care un reclamant și-a fundamentat cererea de recuzare pe motive generale și abstracte, fără a face trimitere la fapte concrete și/sau relevante care ar fi putut genera îndoeli rezonabile cu privire la imparțialitatea judecătorului, cererea sa poate fi calificată ca abuzivă” (<i>AK c. Liechtensteinului</i>, 2015, par. 78).
Curtea observă, dincolo de evidență, că, la momentul prezent, legislația națională reglementează detaliat modalitatea în care o anumită	Greșit: În cauza de față de este vorba de admiterea în magistratură, ci de exercitarea funcției de judecător. Nu există „legile organizării

„persoană” (cetățean român, cu studii specifice, cu reputație neștirbită, etc) poate deveni judecător. Conform Constituției României (Art. 124) și legilor organizării judiciare, justiția se înfăptuiește în numele legii, fiind unică, imparțială și egală pentru toți. Aceasta este realizată prin Înalta Curte de Casație și Justiție și instanțele judecătorești (curți de apel, tribunale, judecătoria), judecătoria fiind independentă și supuși doar legii.	judiciare”, ci condițiile de admitere în profesie sunt prevăzute în Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.
Prin urmare, principala condiție a judecătorului, înainte de a se verifica existența celorlalte criterii, este aceea de a fi om. Judecătorul nu este definit exclusiv prin competența sa tehnică sau prin capacitatea sa de a aplica corect norma juridică (rezultat, la rândul său, al unor nevoi sociale, deci esențialmente umane), ci prin statutul său de agent moral, cu privire la care să se poată, măcar, pune problema că este susceptibil, prin natura sa, unui subiectivism ce se impune a fi verificat chiar prin prisma art. 64 din Codul de procedură penală.	Greșit: Argumentul „judecătorul uman” este folosit în literatura de specialitate pentru a-l opune „judecătorului tehnic”. CAB preia această retorică și ajunge, în paragrafele următoare, să o folosească invers: în loc de a apăra dimensiunea umană a judecătorului ajunge la vulnerabilizarea sa procedurală.
Acest statut presupune existența empatiei cognitive și afective – capacitatea de a înțelege stările mentale ale celuilalt și de a le lua în considerare în procesul deliberativ. Fără această dimensiune, actul de judecată, în toate formele sale și independent de obiectul cauzei supuse atenției judecătorului, riscă să se reducă la o operațiune pur formală, lipsită de sensibilitate față de contextul uman al realităților sociale reflectate de cauzele aduse în fața judecătorului.	Greșit: Empatia văzută ca o condiție de exercitarea a profesiei de judecător nu este o cerință legală.
Într-o asemenea situație, judecătorul încetează să mai fie un interpret al dreptății și devine un simplu executor al regulii, funcție care, în principiu, poate fi replicată de sisteme algoritmice.	Greșit: Diferența dintre om și algoritm nu este făcută de empatie. În realitate, este vorba de legalitate umanistă. „Hotărârea nu trebuie numai să ia în calcul instrumentele juridice relevante, ci și noțiunile și realitățile nejuridice proprii contextului controversii, cum ar fi, de exemplu, considerațiile etice, sociale sau economice. Aceasta necesită din partea judecătorului o sensibilizare asupra acestor considerații în momentul luării deciziei” – pct. 22 din Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni, <i>Avizul nr. 11 (2008) privind calitatea hotărârilor judecătorești</i>. CCR are explicații în același: se vedea întreaga Decizie CCR nr. 233/2021 și par. 178 din Decizia nr. 33/2018.

Prin urmare, în opinia majoritară a completului chemat să soluționeze prezenta cerere de recuzare, empatia nu reprezintă un element secundar sau subiectiv al justiției, ci o condiție structurală a judecății umane, fără de care diferența dintre discernământul juridic și automatismul tehnologic se estompează. Empatia nu este sinonimă cu indulgența, ci reprezintă un mecanism cognitiv esențial pentru evaluarea corectă a intențiilor, a contextului și a proporționalității răspunsului sancționator.	Greșit: Empatia judiciară este o virtute profesională: semnifică că judecătorul înțelege pozițiile părților, contextul uman al faptelor și consecințele practice ale soluției. Empatia nu este consacrată nici în lege, nici în Principiile de la Bangalore privind conduita judiciară – nu este măsurabilă și tocmai de aceea nu este verificabilă procedural în aceeași manieră ca imparțialitatea. Deci, prezența sau absența ei nu poate fi invocată, așa cum poate fi invocată prezența sau lipsa imparțialității. Controlul juridic al unei judecăți eventual „insensibile la context” nu se face prin recuzare, ci prin instrumentele de control al hotărârii (motivare, căi de atac). În orice caz, un posibil deficit de calitate jurisdicțională nu poate fi tratat ca incompatibilitate personală.
Un judecător lipsit de empatie nu este mai obiectiv, ci chiar mai expus unor distorsiuni cognitive, iar absența empatiei compromite chiar capacitatea de judecată.	Greșit: Relația emoție-raționament este discutată în literatura interdisciplinară, dar aici afirmația că un judecător lipsit de empatie ar fi mai expus distorsiunilor cognitive este nu doar jignitoare, ci nesusținută științific și, oricum, fără relevanță în cauza de față.
Ca atare, completul, în majoritate, apreciază ca fiind justificată percepția contestatorului în sensul lipsei de încredere în imparțialitatea actului de justiție. Imparțialitatea presupune nu doar absența favoritismului, ci și capacitatea de a înțelege simetric pozițiile părților implicate, de a aplica normele de drept în urma unei evaluări reale a contextului uman, în lipsa unor atare demersuri, legitimitatea deciziei fiind fragilizată, chiar dacă poate rămâne, tehnic, legal corectă.	A doua greșeală majoră de raționament. <i>Premisele</i> invocate – pentru că empatia este esențială, iar judecătorul vizat a criticat viziunea asupra empatiei, atunci el este lipsit de empatie – nu duc în mod logic la <i>concluzia</i> invocată de CAB, cum că există o suspiciune rezonabilă de lipsă de imparțialitate într-o cauză concretă.
Apreciind ca fiind fundamental dreptul contestatorului de a beneficia de o judecată independentă și imparțială, se reține că esențial pentru protecția drepturilor fundamentale ale oricărei persoane acuzate, indiferent de natura acuzației, obiectul și de faza procesuală a cauzei, este ca aceste caracteristici ale actului de justiție să nu poată fi puse la îndoială.	În concluzie, CAB a făcut confuzie între fermitate (ca politică penală) și părtinire (ca atitudine în cazuri concrete) și a inventat o prezumție de părtinire împotriva judecătorului exigent – prezumție străină atât dreptului intern, cât și Convenției. A transforma imparțialitatea dintr-un standard negativ (absența părtinirii concrete) într-un ideal pozitiv (prezența unui anumit nivel de empatie) înseamnă a introduce un criteriu vag, imposibil de standardizat, incompatibil cu cerințele de previzibilitate ale normei procesuale.

OPINIA MINORITARĂ: Respinge ca nefondată cererea de recuzare a judecătoarei RM	Analiză C.Danileț
Potrivit art. 10 din Legea nr. 304/2004, privind organizarea judiciară, toate persoanele au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, de către o instanță imparțială și independentă, constituită potrivit legii.	Greșit formal: Legea nr. 304/2004 a fost abrogată. Azi, dreptul la o instanță imparțială este prevăzut în art. 2 și 12 din Legea nr. 304/2022.
Totodată, legiuitorul național a reglementat cazurile de incompatibilitate, precum și procedura de soluționare a abținerii și recuzării astfel încât să nu permită unui judecător să se retragă nejustificat de la soluționarea unei cauzei, respectiv să nu permită părții să își aleagă judecătorul cauzei.	Corect: abținerea și recuzarea sunt mijloace procedurale pentru a se asigura incompatibilitatea judecătorului. Argumentul este inutil, însă, pentru a justifica opinia separată.
În lumina jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea instanței de judecată, în sensul art. 6 paragraf 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este analizată atât sub aspect subiectiv, cât și sub aspect obiectiv (a se vedea cauzele Procola c. Luxemburgului; Le Compte van Leuven, de Meyer c. Belgiei; Thorgeir c. Islandei; Hauschildt c. Danemarcei; Klezn c. Olandei; Piersack c. Belgiei, De Cubber c. Belgiei; Grieves c. Marii Britanii; Kyprianou c. Ciprului; Wettstein c. Elveției; Padovani c. Italiei; Rudnichemko c. Ucrainei; Castillo Algar c. Spaniei; Micallef c. Maltei).	Enumerarea este inutilă. Jurisprudența indicată ar fi fost cu adevărat utilă dacă s-ar fi ajuns la următoarea concluzie: „Din cauzele menționate mai sus rezultă că imparțialitatea presupune absența părtinirii și a prejudecării (antepunătății), nicidecum prezența unei anumite atitudini morale sau emoționale”. Interesant, enumerarea cuprinde și decizii invocate în opinia majoritară și, cu toate acestea, se ajunge la concluzii opuse.
Prin prisma demersului subiectiv, judecătorii sunt datori să se abțină să manifeste o părere preconcepută (CEDO, hotărârile Piersack c. Belgiei din 1 octombrie 1982, paragraf 30, și De Cubber c. Belgiei din 26 octombrie 1984, paragraf 25), iar prin prisma demersului obiectiv, judecătorul trebuie să ofere suficiente garanții pentru a exclude orice dubiu că ar putea acționa părtinitor într-un litigiu dedus judecătii (Piersack c. Belgiei și Grieves v. the United Kingdom).	Din nou, nu se face legătură concretă cu cauza de față. Care dintre cele două teste s-a aplicat judecătoarea RM? După mine, este vorba de imparțialitatea obiectivă.

Imparțialitatea, conform demersului subiectiv, se prezumă până la proba contrarie, atitudinea părtinitoare a judecătorului într-o anumită cauză urmând a fi dovedită.	
Reamintesc că potrivit dispozițiilor art. 64 alin. (1) din Codul procedură penală, judecătorul este incompatibil dacă: ... f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată. Referitor la termenul „suspiciune rezonabilă”, utilizat în relație cu instituția recuzării, analiza acestuia se face prin raportare la afectarea imparțialității judecătorului	Neutru. Nu era necesară reluarea motivului legal, nu este o chestiune în discuție.
Recuzarea este o ipoteză de excludere a judecătorului suspect - judex suspectus (distinct de judex incapax și judex inhabilis), iar suspiciunea poate avea numeroase temeuri, astfel cum se arată în literatura de specialitate, „pot exista anumite împrejurări, interese, relațiuni, pasiuni, preocupări care ar putea să producă îndoială, suspiciune asupra imparțialității judecătorului, și de aceea legea, în interesul bunei justiții, a încrederii în justiție, și a prestigiului acesteia, prevede recuzabilitatea judecătorului suspect. (...), judex suspectus trebuie să fie dispensat de a judeca procesul, în care ținându-se cont de forța medie de rezistență individuală, s-ar putea prezuma, că este imparțial (...)” (Decizia Curții Constituționale nr. 500/2016). Așadar, principiul imparțialității justiției constituie un corolar al principiului legalității ce caracterizează statul de drept. Pe de altă parte, principiul imparțialității presupune ca autoritățile cărora le revine sarcina de a înfăptui justiția să fie neutre.	Greșit formal: ambele paragrafe, nu doar primul, apar la pct. 17 din decizia 500/2016 a CCR. Argumentul este, oricum, inutil cât timp nu se face legătura cu speța.
În cazul recuzării pentru cazul de incompatibilitate reglementat la art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, criteriul general acceptat pentru excludere este „percepția rezonabilă de subiectivism”, modalitățile de a stabili dacă există percepția de subiectivism evoluând de la o „probabilitate mare” de subiectivism până la o „probabilitate reală”, o „posibilitate substanțială” și o „suspiciune rezonabilă” de subiectivism.	Prevedere inutilă, ea apare și în susținerea opiniei majoritare. Or, în opinia minoritară nu trebuie să se reia argumentele teoretice necontestabile ale instanței, ci judecătorul minoritar trebuie să scoată în evidență raționamentul care l-a făcut să ajungă la o altă soluție.

Percepția de subiectivism se măsoară prin standardul obiectiv al observatorului rezonabil, așadar, ceea ce este decisiv este dacă temerile că un anumit judecător ar fi lipsit de imparțialitate pot fi considerate ca justificate, în mod obiectiv, de către un observator rezonabil care reprezintă societatea.	
Potrivit Raportului intitulat „Consolidarea integrității sistemului judiciar. Cooperare între Consiliul Superior al Magistraturii din România și Consiliul Judiciar din Olanda, Indicatorii de integritate” aflat pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii (https://www.csm1909.ro/ViewFile.ashx?guid=6aca60e6-7171-442f-ac63-13b3c6e19bd9-InfoCSM) în materia imparțialității, unul dintre subindicatori este obligația judecătorului de a fi liber de orice relații, subiectivism sau părtinire, care afectează, sau pot fi percepute ca afectând capacitatea de a decide independent. „Această obligație presupune: - să nu facă în mod conștient nicio observație care ar putea sugera în mod rezonabil vreun grad de hotărâre prealabilă în rezolvarea disputei sau care ar putea influența corectitudinea lucrărilor; - să dea dovadă de respectul datorat tuturor persoanelor (părți, martori, avocați,), fără a face distincții bazate pe motive ilegale sau incompatibile cu îndeplinirea corectă a funcțiilor; - să se asigure că pregătirea lor profesională este vizibilă în îndeplinirea îndatoririlor; - să își îndeplinească funcțiile cu respectul cuvenit principiului tratamentului egal al părților, evitând ideile preconcepuate sau discriminările, păstrând echilibrul între părți și asigurându-se că fiecare parte și participant la proces este audiată/audiat în mod corect” (pag 10 a raportului anterior citat).	Argument superfluu: există jurisprudență clară a CEDO, cu efect obligatoriu, pe acest subiect. Un raport precum cel citat nu este un argument solid.
Examinând, în concret, motivele invocate, prin prisma considerentelor teoretice expuse anterior, se constată, cu caracter prioritar, că prin cererea anterior menționată, contestatorul inculpat a recuzat cel de-al doilea membru al completului de judecată, față de „conduita public	Este un început de cercetare a motivelor care justifică recuzarea. Opinia minoritară ar fi trebuit să argumenteze temeinic că, de fapt, inculpatul și opinia majoritară propun o selecție axiologică a judecătorilor: judecătorului ferm, exigent sau critic față de indulgența excesivă în

exprimată, cu prilejul ieșirilor în interviuri televizate, din ultima lună, în care magistratul și-a exprimat intoleranța la nivel [uman] față de inculpații cercetați în diverse cauze penale, calificând drept intruzivă atitudinea altor magistrați care au [sfătuit] la toleranță și umanitate față de inculpații cercetați, probabil pentru corupție, după cum era contextul în care doamna judecător a acordat interviul public”.	materie penală ajunge să fie etichetat, fără dificultate, drept „lipsit de empatie” sau „predispus punitiv”.
Totodată în cuprinsul aceleiași cereri se mai relevă următoarele: „chiar dacă punctul de vedere exprimat de doamna judecător nu face în vreun fel referire la aspectele concrete din această cauză, privind strict din punctul de vedere al apărării, față de similitudinea problemei juridice analizate (infracțiuni de corupție reținute în sarcina inculpatului din prezenta cauză) – atât în dosarul de cameră preliminară cât și în opinia exprimată de domnia sa în public, caracterizată prin lipsa profundă de empatie și ignorarea principiilor legate de umanismul procesului penal în genere, apare ca fiind justificată temerea apărării legată de imparțialitatea judecătorului în soluționarea problemei juridice supusă atenției și asupra lipsei oricăror prejudecăți în soluționarea acesteia, prin luarea în considerare doar a argumentelor invocate”.	Este inutilă reluarea susținerilor care se regăsesc și în opinia majoritară.
Dintr-o simplă lectură a considerentelor cererii de recuzare se constată faptul că autorul acesteia recunoaște faptul că „punctul de vedere exprimat de doamna judecător nu face în vreun fel referire la aspectele concrete din această cauză” însă invocă „(...) similitudinea problemei juridice analizate (infracțiuni de corupție reținute în sarcina inculpatului din prezenta cauză) – atât în dosarul de cameră preliminară cât și în opinia exprimată de domnia sa în public” fără însă a releva în ce manieră susținerile doamnei judecător privind discuțiile referitoare la indulgența organului judiciar vis a vis de inculpat constituie o problemă juridică similară celor invocate în cauza dedusă judecătii ce are ca obiect contestația formulată de contestatorul inculpat împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară din cadrul primei instanțe de judecată prin care s-a dispus începerea judecătii	Ca judecător minoritar, aș fi motivat astfel că RM nu a comis niciun fapt sancționabil procedural: „Dacă instanța ar fi făcut o analiză concretă a afirmațiilor făcute de judecătoria RM în cadrul interviurilor televizate, CAB ar fi fost nevoită să caute precedente în jurisprudența CEDO. Atunci, ar fi găsit cauza <i>Previti c. Italiei</i>, decizie de inadmisibilitate din 2009, unde s-a analizat situația în care, în timpul soluționării unor procese de corupție privind oameni politici din Italia, partidul din care aceștia făceau parte a încercat să propună legi pentru a influența soluționarea cauzelor penale respective, iar aceste inițiative criticate de populație și de o parte a magistraților. CtEDO a găsit că nu a fost afectat art. 6 par. 1 din Convenție (par. 253).

	Faptul că un judecător se exprimă cu privire la severitatea politicii penale – derivată din interpretarea normei și din rolul sancțiunii într-o societate democratică – nu implică, prin el însăși, (de)favorizarea unei părți ori prejudecarea unei cauze determinate”
Similar se reclamă o conduită generală contrară principiului umanismului procesului penal lato sensu, fără a indica în ce manieră conduita doamnei judecătore este antagonică necesității respectării demnității umane, atât a celor care comit ilicite penale, cât și a victimelor, pe ce plan se manifestă aceasta: substanțial, procedural sau execuțional penal și care este implicarea concretă asupra rezolvării disputei și al influenței asupra corectitudinii lucrărilor în cauză. Aceasta în condițiile în care astfel cum a statuat și instanța de contencios constituțional prin decizia nr. 14 din 28 iunie 2021, par. 101 „incompatibilitatea judecătorului se stabilește prin raportare exclusiv la pricina care îi este dedusă judecății.”	Greșit formal: Decizia 14/2021 nu a fost pronunțată de CCR, ci de ICCJ-complet RIL. Argumentul este corect: incompatibilitatea nu poate fi imputată pe baza unor atitudini generale, cu atât mai mult cu privire la valori morale, ci pe baza unei conduite concrete cu legătură directă cu cauza de soluționat.
În mod evident judecătorul chemat a soluționa cererea de recuzare nu poate specula sau complini carențele actului introductiv, cu atât mai mult cu cât îndepărtarea unui judecător de la soluționarea cauzei constituie o normă de excepție de la principiul „repartizării în mod aleatoriu” a dosarelor în cadrul instanțelor din România, principiu de bază în ceea ce privește alocarea, pe complete, a dosarelor, în momentul primirii acestora de către instanțele competente, fiind o norma de organizare judiciară cu rang de principiu, cu scopul de a conferi o garanție în plus independenței funcționale a judecătorului și imparțialității actului de justiție.	Corect: recuzarea este o excepție. Opinia minoritară ar fi putut argumenta mult mai amplu invocând faptul că validitatea unei soluții propuse se verifică și prin analizarea consecințelor sale. Or, perpetuarea soluției majoritare CAB ar duce la două consecințe nefaste pentru funcționarea sistemului juridic: 1. Părțile pot ajunge să influențeze compunerea completului, ceea ce compromite scopul distribuirii aleatorii a cauzelor: - „lipsa de empatie” față de inculpat justifică recuzarea de către acesta; - „excesul de empatie” pentru inculpat ar putea fi invocat de către persoana vătămată și procuror ca temei de incompatibilitate. 2. Judecătorii, deși au dreptul să se implice și în dezbateri profesionale și în dezbateri pe alte subiecte de interes public (CEDO, Danileț c. României, 2025), se vor eschiva pentru a nu genera „aparența unei lipse de imparțialitate” exploatabile procedural.